

I dag har Marita en trygg famn att luta sig mot i nya kärleken Anders.

När maken Stig oväntat föll ihop livlös svartnade tillvaron även för Marita. Den stora hjälpen kom då hon träffade andra kvinnor i liknande situation. Tillsammans startade de en förening för efterlevande – med starka band för livet.

AV MATHIAS PERNHEIM
FOTO: MAGNUS GOTANDER

Marita Warborn Lundgren, 56, i Trönninge utanför Varberg, förlorade sin man Stig hastigt och oväntat. Annandag pingst 1998 föll Stig ihop på Landvetters flygplats och vaknade inte igen.

Om sorgen, chocken och det ofattbara har Marita tillsammans med vännen Christina Karlberg skrivit boken *Jag är lyckligt gift, min man är bara lite död* (utgiven på eget förlag) – en bok om den smärtsamma upplevelsen att mista en livsamrat och om hur man hanterar sorgen.

– Hur ska jag kunna leva vidare? tänkte jag när Stig var död. Jag rasade inuti och hamnade på botten. Det var som att falla ner i en djup brunn, så djup som man aldrig hade kunnat föreställa sig.

Men det finns ett liv bortom sorgen. Boken handlar delvis om det, om ljuset någonstans där borta.

– Det är en bok som jag själv hade behövt när Stig var död, men den riktar sig också till människor runt omkring den som drabbas av sorg, säger Marita.

Vi sitter på den inglasade verandan och dricker kaffe med hembakad sockerkaka. Maritas nye man Anders slår sig ner vid bordet.

Kemin mellan dem är påtaglig, vilket fotografen påpekar. Marita skrattar till.

– Jo, så är det allt. Vi tar vara på livet. Vad är det du brukar

Marita fann tröst

i sorgen hos likasinnade:

Min mans död gav mig nya vänner för livet

